

Persoonlijk en pijnlijk

Met haar expositie *I Survived Another Day* wil Laura Hospes de onzichtbare kant van psychische problemen zichtbaar maken.

GITTE BRUGMAN

Museum Belvédère in Oranjewoud heeft een dependance ingericht in Museum Heerenveen. Niet in de expositieruimte die er al was, maar in een nieuwe ruimte met de naam AFSLAG BLV. Laura Hospes is de eerste die er exposeert.

Vanaf haar zestiende fotografeert Hospes haar leven. De camera geeft haar de mogelijkheid te communiceren, om uit te drukken wat ze niet onder woorden kan brengen. Ze kampt met depressies en angsten, eetstoornissen en zelfmutilatie. Als ze na een zelfmoordpoging wordt opgenomen in het Universitair Centrum voor Psychiatrie (UCP) in Groningen neemt ze haar camera mee. „Hij is de enige die mij begrijpt.”

Van dag tot dag maakt ze zelfportretten. Haar mond vaak strak, haar ogen somber, boos of bang. Ze toont haar verbonden armen, fotografeert zichzelf op de rand van het bed of gewikkeld in een laken. Een eenzame vrouw die strijdt.

Middenin de ruimte hangt een foto van een ziekenhuiskamer. De kijker ziet Laura op haar rug, gekleed in een operatiehemd. Voor het doek staat een kaal ziekenhuisbed, bijna als een verwijt. De ogen van haar portretten priemen in je rug.

Een citaat bij een foto, waarop ze een wit laken voor haar lichaam houdt geeft haar gemoedstoestand weer: „Als een bruid, gewikkeld in een laken, liep ik van de badkamer naar mijn kamer. De gang was stil en donker. Het was het enige moment op de dag waarop mijn wonden even konden ademen: na een douche. Het was verboden om open wonden te hebben in de hal, maar ik kon mijn verband niet aanleggen in de kleine badkamer. Toen ik mijn kamer binnenkwam, zag ik mezelf in de spiegel. Mijn verwarde brein was trots

Laura Hospes: (links) *Stripes*, en (rechtsboven) *Vleugellam - Locked* uit 2016, (rechtsonder) *Care Cure - Motel Bathroom* uit 2017.

op de ernstige wonden die ik zelf had gecreëerd. Maar mijn reflectie keek geschokt.”

In een boekje bij de expositie beschrijft ze haar rituelen: voorbereiden, snijden, hechten, aderlaten, branden. Akelig precies somt ze op wat ze klaarlegt. „Rode/donkere handdoek, zalf, pijnstillers, scalpels, scheermesjes.” Of „toiletpapier, gootsteenontstopper”. Alleen het lezen van de handelingen is al pijnlijk. „Wachten tot de pijn wegtrekt en de wond zwart of grijs is. Laatste vijf stappen herhalen tot het genoeg is.”

De opname in het UCP duurt acht maanden en heeft langzaam effect. Waar ze in eerste instantie vooral

documenteert om haar gevoelens in kaart te brengen, verandert haar houding langzaam. Ze ziet haar fotografie ook als een manier om anderen te vertellen over de onzichtbare strijd die psychiatrisch patiënten voeren. En ze ziet iets in zichzelf dat het beschermen waard is.

Als het in 2017 beter met haar gaat, stopt ze met de monochrome, bijna agressieve (zoals ze zelf zegt) zelfportretten. Ze fotografeert haar lakens met polaroid, legt daar liefde, zorg en zachtheid in vast. Op 17 november 2017 voelt ze de aandrang zichzelf te beschadigen. Ze maakt een zelfportret, hopen dat ze zichzelf hiermee kan beschermen. Geen

Laura Hospes:
‘De camera is de enige die mij begrijpt’

zwartwit, maar polaroid dit keer. „Nadat ik de twee kanten van elkaar af heb gepeld, ben ik geschokt over hoe zacht ik mezelf heb gefotografeerd. Iets dat zo zacht, mooi en vrouwelijk is, zou ik moeten beschermen met mijn leven.”

Landschapsfoto's van een reis

door Canada vervangen nu af en toe de zo persoonlijke portretten. Ze zijn donker, maar in kleur.

Hospes studeerde aan de Fotoacademie in Groningen, en in Amsterdam. Ze studeerde in 2016 cum laude af met haar aangrijpende series. Ze won prijzen, exposeerde in binnen- en buitenland, en kreeg aandacht in bladen als *Cosmopolitan*, *The Huffington Post*, *Der Spiegel* en de *Daily Mail*. Haar boek *UCP* werd door de *Volkscrant* gekozen tot een van de beste fotoboeken van 2016.

Heerenveen - AFSLAG BLV: Minckelersstraat 11, dit/m vr 11-17 u, za en zo 13-17 u, t/m 22 juli